

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ ๒ ลูกา แพทย์ที่รัก (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากข่าวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโลไปยังฟีเลโมน

หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้นในช่วงเวลาที่เปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปี ค.ศ. 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และข่าวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลัก ในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันท็อก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแผ่พระวจนะของพระเจ้า ไปยังต่างประเทศ และข่าวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟิลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคน

ต่างชาติที่เมืองซีซารียาและอานาเนีย ที่ดามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันทิโอคเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซิลิเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซีซารียา และในที่สุดได้พจญกับเรืออัปปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อนเสมอ ถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้าในส่วนนี้ส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูกา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชนชาติยิวในคริสตจักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชาวต่างชาติแก่เรา ในหนังสือข่าวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆ ของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ และทรงสั่งสอนสืบต่อไปโดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแผ่ข่าวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับข่าวประเสริฐตามลำดับก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนข่าวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่าเป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปเล่า ไม่ใช่

อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่านลูกาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงดลใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรง ไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

1 โอ ข้าแต่ท่านเฮโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน 2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น 3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า □ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ 5 เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้า ไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วย

พระวิญญาณบริสุทธิ์□ 6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนีหรือ □ 7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ 8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก□ 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพิเนิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

10 เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้น ไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า □ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น□

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้ (ลก 24:49)

12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับ

อันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่那儿 14 พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื้อพร้อม กับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธิอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดา

15 ครานั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบ ชื่อ) และกล่าวว่า 16 ท่านพี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู 17 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้ 18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวไส้พุ่งทะลักออกมาหมด 19 เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือทุ่งโลहित 20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า ข้าขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น) และ ข้าให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา) 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์นจนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์) 23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายूसที่ส และมัทธิอัส 24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า ข้าพระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจ

ของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปอยู่ที่ของตน 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มีทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

2

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน 2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้ำสั่นก้องทั่วบ้านที่เขาตั้งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟสีนฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสั้นทุกคน 4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วไต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า 8 ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ 9 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา 10 เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอเลม และคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเซีย 11 ในแคว้นฟริเจีย แคว้นบิรมิเลียและประเทศอียิปต์ในแคว้นเมืองลิเบีย ซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว 12 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลาย

ต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้ก็กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง□ 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า □นี่อะไรกัน□ 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า □คนเหล่านั้นมาเหล่าองุ่นใหม่□

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า □ท่านชายผู้เดียวและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้มาเหล่าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 □พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั่นคือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด□ 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชานาซาเรี เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบ โดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดัง

ที่ท่านทราบอยู่แล้ว 23 พระองค์นี้ ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้ในวันใหม่ 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่าเนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสีพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์ 29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิธานว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป 32 พระเยซูผู้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ 33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของ

พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดั่งที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว 34 เหตุที่ท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน□ 36 เหตุฉะนั้นให้วงศัวานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์□

ผู้ได้ ฟังได้ รับ ความ รอด และ ของ ประทาน แห่ง พระวิญญาณ

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็ รู้สึก แปลบปลาบ ใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี□ 38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า □จงกลับใจเสียใหม่ และรับบัพติศมา ในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ สิ้นทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ 39 ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์□ 40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยาน และได้เตือนสติเขาว่า □จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด□

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพัน

คน 42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวก
อัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการ
หักขนมปัง และการอธิษฐาน 43 เขามีความเกรงกลัวด้วยกัน
ทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญ
หลายประการ 44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่ง
เดียว และทรัพย์สินของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกัน
เป็นของกลาง 45 เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมา
แบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ 46 เขาได้ร่วมใจ
กันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับ
ประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวัน
เรื่อยไป 47 ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ
ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้า
สมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน

3

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลา
อธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง 2 มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่
ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระ
วิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูกาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะเข้าไป
ในพระวิหาร 3 คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปใน
พระวิหารก็ขอทาน 4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขายกมือ
□ จึงดูพวกเขาเกิด□ 5 คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คาดว่าจะได้
อะไรจากท่าน 6 เปโตรกล่าวว่า □เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี
แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระ
เยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเกิด□ 7 แล้วเปโตร
จับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้า

ของเขาก็มีกำลัง 8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเด่นโลดสรรเสริญพระเจ้า ไป 9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า 10 จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น 11 เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผุงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหาร ซึ่งเรียกว่า เฉลียวของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขมันดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้ได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง 13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแต่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสศพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป 14 แต่ท่านทั้งหลาย ได้ปฏิเสศพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย 15 จึงฆาพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้ 16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย 17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย 18 แต่ว่าเหตุการณ์

เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของ
ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทน
ทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อ
จะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาสิ้นใจยินดี
จะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า 20 และเพื่อ
พระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ
งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว 21 พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับ
ไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้
ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิของพระองค์
ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก 22 ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษ
ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะ
ทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเรา
ให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อ
ฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน 23 และจะ
เป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น
เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน 24
และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ขามูเอลเป็นลำดับมา
ก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้ 25 ท่านทั้ง
หลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธ
สัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือ
ได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะ
ได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า 26 ครั้นพระเจ้าทรง
โปรดให้พระเยซูบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้
พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้ง

หลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน□

4

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง 2 ด้วยเขาเป็นทุกขีร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู 3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว 4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

5 ต่อมาครั้งรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์ 6 ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์นอเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม 7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า □ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด□ 8 ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวแก่เขาว่า □ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล 9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว 10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดย

พระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน 11 พระองค์เป็น □ศิลา□ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น □ช่างก่อได้ปฏิเสธรเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว□ 12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วใต้ฟ้า□

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษา และเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู 14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้ 15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน 16 ว่า □เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้ 17 แต่ให้เราขูเขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง□ 18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนนอกพระนามของพระเยซูอีกเลย 19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า □การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด 20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้□ 21 เมื่อเขาขู่สาหับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญ

พระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น 22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสินที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน 24 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น 25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์ 26 บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคริสตของพระองค์ 27 ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปิลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อะเสซุสบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว 28 ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น 29 บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า 30 เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ 31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้น ได้วันไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน

32 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง 33 อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน 34 และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา 35 วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ 36 ฝ่ายโยเสฐ ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส 37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

5

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย

1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน 2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก 3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า □อานาเนีย เหตุไฉนชาตานั้นจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ 4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า□

5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวง ได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง 7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า □เจ้าชายที่ตินได้ราคาเท่านั้นหรือ จึงบอกเราเถิด□ หญิงนั้นจึงตอบว่า □ได้เท่านั้นเจ้าค่ะ□ 9 เปโตรจึงถามนางว่า □ไหนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จึงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย□ 10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง 11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของชาโลมอน 13 และคนอื่นๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก 14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน□ 15 จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน 16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มิผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง 18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง 19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า 20 □จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง□ 21 เมื่ออัครสาวกได้ยืนอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน 23 ว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน□ 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนทนกันในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า □ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร□ 26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง 27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม 28 ว่า □เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารภนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา□

เปโตรได้ฟ้องสภา

29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่นๆตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ 30 พระเยซูซึ่ง

ท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้ เป็น ขึ้น มา ใหม่ 31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเธอ 32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็ เป็นพยานด้วย 33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาดใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย

กามาลีเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลีเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง 35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านชนชาติอิสราเอลซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี 36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อรุดาสอวดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่รุดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป 37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจดบัญญัติสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป 38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้ม

ละลายไปเอง 39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำการเสียก็ไม่ได้ เกือบกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า□

สาวก ที่ ถูก ช่มเหง ยัง คง ยินดี และ เป็น พยาน ฝ่าย พระ คริสต์

40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลีเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป 41 พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับภาระล้นเกินเพราะพระนามของพระองค์นั้น 42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบนตึเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกๆวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก 2 ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกกบรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า □ซึ่งเราจะละลายพระวจนะของพระเจ้ามิวไปแจกอาหารก็หาควรไม่ 3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้ 4 ฝ่ายพวกเราจะชะม้กเขม้ันอธิษฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป□ 5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเตเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว 6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัคร

สาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา 7 การประกาศพระวาทะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกบโรทิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

8 ฝ่าย ส เท เฟ น ประกอบ ด้วย ความ เชื่อ และ ฤทธิ์ เดช จึง กระทำ การ มหัศจรรย์ และ การ อัจฉริยะ ใหญ่ ท่ามกลาง ประชาชน 9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบระดิน มีทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาใส่ร้ายกับสเทเฟน 10 คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ 11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า □เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า□ 12 เขายูงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา 13 ให้พยานเท็จมากล่าวว่า □คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย 14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชวาวนาซาเรี ฐนี้จะทำลายสถานที่นี่ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา□ 15 พวกสมาชิกสภาต่างเพ่งดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

7

1 มหาบโรทิตจึงถามว่า □เรื่องนี่จริงหรือ□

ส เท เฟ น ได้ เล่า ถึง การ ที่ พระเจ้า ได้ ทรง กระทำ ไว้ กับ ชนชาติอิสราเอล

2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดา ท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่ อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน 3 และได้ตรัสกับท่านว่า ท่านจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น 4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่ยูบิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้ แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มียุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน 6 พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี 7 พระเจ้าตรัสว่า ท่านและเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้ 8 พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเขาสุหนัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เขาสุหนัดในวันทีแปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา 9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟ จึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ 10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนัก

ของท่าน 11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์ และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเรา จึงไม่มีอาหาร 12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก 13 พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย 14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา 15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเรา ได้สิ้นชีพ 16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอูโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม 17 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ประชาชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์ 18 จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์ 19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ช่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้ 20 คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน 21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน 22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมาก ในการพูดและกิจการต่างๆ 23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล 24 เมื่อท่านได้เห็น คนหนึ่ง ถูกช่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น 25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่ 26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบ

เขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับดีกันอีก จึงกล่าวว่า □เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า□
 27 ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า □ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวก
 เรา 28 เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ
 □ 29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมี
 เดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นี่ 30 ครั้นล่วงไป
 ได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามา
 ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่ง
 ภูเขาซีนาย 31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิต
 นั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็น
 เจ้าตรัสกับเขา 32 ว่า □เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของ
 เจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และ
 เป็นพระเจ้าของยาโคบ□ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่น ไม่อาจมอง
 ดู 33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า □จงถอด
 รองเท้าของ เจ้า ออกเสีย เพราะว่าที่ ซึ่ง เจ้า ยืนอยู่นี้ เป็นที่
 บริสุทธิ 34 ดูเถิด เรา ได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเรา
 ที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของ
 เขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้
 เจ้าไปยังประเทศอียิปต์□ 35 โมเสสผู้นี้ซึ่งถูกเขาปฏิบัติโดย
 กล่าวว่ □ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษา
 พวกเรา□ โดยมีมือของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่ม
 ไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นที่ผู้ครอบครอง
 และผู้ช่วยให้พ้น 36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา
 โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดิน
 อียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี 37 โมเสสคน
 นี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเรา ให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น 38 โมเสสนี้แหละ ได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย 39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ 40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 40 ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่า โมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ 41 ในคราวนั้น เขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมีของตนเองได้ทำขึ้น 42 แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า 43 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ 43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามพลับพลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก 44 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่า ให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น 45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลา นั้นจึงชนตามเยซูไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลา นั้นก็มีสืบมาจนถึงสมัยดาวิด

46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ 47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ 48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 49 □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน 50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ □ 51 ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจดีอหุติง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญานบริสุทธิ์ อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย 52 มิใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ชมเชย และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรม พระองค์นั้นเสีย 53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่ □

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยืนตั้งนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เข้าใส่สเทเฟน 55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 56 แล้วท่านได้กล่าวว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า □ 57 แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน 58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่

เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล 59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า □ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย□ 60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้□ เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็ล่วงหลับไป

8

เซาโลชมhengคริสตจักร

1 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเซาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการชมhengคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นเดียวกับสะมาเรีย 2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง 3 ฝ่ายเซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปจุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียน ที่ กระจัดกระจาย ไป ได้ นำ จิต วิญญาณ ทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

4 ฉะนั้น ฝ่าย ศิษย์ ทั้ง หลาย ซึ่ง กระจัดกระจาย ไป ก็ เทียวประกาศพระวจนะนั้น 5 ส่วนฟิลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยินท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น 7 ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดังแล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ 8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ 10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า □ชายคนนี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า□ 11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว 12 แต่เมื่อฟิลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง 13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟิลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟิลิปได้กระทำ 14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์น ไปหาเขา 15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ^๑ 16 (ด้วยว่าพระวิญญูณบริสุทธิยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับ^๒ผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น□ 17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ 18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญูณบริสุทธิด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก 19 และว่า □ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ□ 20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า □ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้า ชะรอย

พระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า²³ ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันอันแห่งความชั่วช้า²⁴ ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า ข้าพเจ้าขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว²⁵ ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ขันทีชาวเอธิโอเปียได้รับความรอด

²⁶ แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟีลิปว่า จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย²⁷ ฝ่ายฟีลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานูดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม²⁸ ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่²⁹ ฝ่ายพระวิญญูณดรัสสั่งฟีลิปว่า จงเข้าไปให้ชิดรถม้า นั้นเถิด³⁰ ฟีลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยื่นท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า ข้าพเจ้าซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ³¹ ขันทีจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้³² ท่านจึงเชิญฟีลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน³² พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้³³ ข้าพเจ้าได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น³³ ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับ

พงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว 34 ชั้นที่จึงถามฟีลิปว่า 35 ฟ้ายฟีลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวดำเนินตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู 36 ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงบอกว่า 37 ฟ้ามิเอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา 37 และฟีลิปจึงตอบว่า 38 ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้ 38 และชั้นที่จึงตอบว่า 38 ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า 38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปใต้น้ำทั้งฟีลิปกับชั้นที่ ฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไปเสีย และชั้นที่นั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี 40 แต่มีผู้ได้พบฟีลิปที่เมืองอาไซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

9

เขาโลกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

1 ฟ้ายเขาโลยังพูดรำคาญกล่าวว่า จะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปห้ามหาบรูโรทิต 2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้น ไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม 3 เมื่อเขาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นก็มีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ 4 เขาโลจึงล้มลงถึงดิน และได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า 5 **เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข้ามเหงเราทำไม** 5 เขาโลจึงทูลถามว่า 6 พระองค์เจ้าข้า

พระองค์ทรงเป็นผู้ใด □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ **เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าถึบประตักก็ยากนัก** □ 6 เขาโลภก็ตัวสั้น และรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า □ **พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร** □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า □ **เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใด จะมีคนบอกให้รู้** □ 7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร 8 ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส 9 ตาท่านก็มืดมัว ไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่मอะไรเลย 10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า □ **อานาเนียเอ๋ย** □ อานาเนียจึงทูลตอบว่า □ **พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้** □ 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า □ **จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดุเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่** 12 **และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก** □ 13 แต่อานาเนียทูลตอบว่า □ **พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก** 14 **และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์** □ 15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า □ **จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาพขณะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล** 16 **เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใด เพราะนามของเรา** □

เขา โล ได้ประกอบด้วย พระ วิญญาณ บริ สุทธิ์ และ เริ่ม เทศนาสั่งสอน

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขา โลกล่าวว่า □พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือพระเยซู ได้ ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้า มาเพื่อท่านจะเห็น ได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระ วิญญาณบริสุทธิ์□ 18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตก จากตาของเขาโล แล้วก็เห็น ได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา 19 พอรับประทานอาหารแล้วก็มีการสำล้งขึ้น เขา โลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน 20 ท่านไม่ได้รื้อของท่าน ประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระ คริสต์ว่า พระองค์ ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากัน ประหลาดใจแล้วว่า □คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรู ซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวก นั้นส่งให้พวกบรูโรหิตใหญ่□

เขา โล หลบ หนี รอด ได้ และ ได้ รับ การ ขอ มรื บที่ กรุง เยรูซาเล็ม

22 แต่เขา โลยังมี กำล้ง ทวี ขึ้น และทำให้พวกยิว ในเมือง ดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจนให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรง เป็นพระ คริสต์ 23 ครั้นต่อ มาอีก หลาย วัน พวกยิว ได้ปรึ กษา กันจะฆ่าเขาโลเสีย 24 แต่เรื่อง การปองร้ายของเขารู้ถึงเขา โล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวัน กลางคืน 25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เขา โลนั่ง ในเชิงใหญ่ แล้ว หย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน 26 ครั้นเขา โลไป ถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบ ให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขา โลเป็นสาวก 27 แต่ บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟัง

ว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส²⁸ แล้วเขาโลเข้าออกนอกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม²⁹ ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เสียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย³⁰ เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส³¹ เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

³² ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย³³ เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว³⁴ เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า □ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด □ ในทันใดนั้น ไอเนอัสได้ลุกขึ้น³⁵ ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบชาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

โตรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

³⁶ ใน เมือง ยัฟฟา มี หญิง คน หนึ่ง เป็น ศิษย์ ชื่อ ทา บิธา ซึ่ง แปล ว่า โตรคัส หญิง คน นี้ เคย กระทำ การ อัน เป็น คุณ ประโยชน์ และ ให้ ท่าน มากมาย³⁷ ต่อมา ระหว่าง นั้น หญิง คน นี้ ก็ ป่วย ลง จน ถึง แก่ ความ ตาย เขา จึง อาบ น้ำ ศพ วาง ไว้ ใน ห้อง

ชั้นบน 38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกเขาได้เห็น
 ว่ายเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมา
 หาเขาโดยเร็ว 39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้ว
 เขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืน
 อยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้า
 ต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ 40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้ง
 ปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเขาลงอธิษฐาน แล้วหันมายัง
 ศพนั้นกล่าวว่า □ทาภิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น□ ทาภิธากี้ลิมดา เมื่อ
 เห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง 41 ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอขึ้น
 จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบ
 หอญ์ที่เป็นชิ้นนั้นให้กับเขาทั้งหลาย 42 เหตุการณ์นั้นลือไป
 ตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็น
 เจ้า 43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่
 กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซา
 รียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่า กองอิตาเลีย
 2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคน
 ยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และ
 อธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ 3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนาย
 ร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง
 ของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า □โครเนลิ
 อัสเอ๋ย□ 4 และเมื่อโครเนลิอัสเข้มนดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วย
 ความตกใจกลัว จึงถามว่า □นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า

□ ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า □ คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว 5 บัดนี้จงใช้คน ไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร □ 7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พบกับโคเรเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ 8 และเมื่อโคเรเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน 10 ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป 11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก 12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า 13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า □ **เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด** □ 14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า □ มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย □ 15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า □ **ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม** □ 16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซารียา

17 เมื่อ เปโตร ยัง คิดสงสัย เรื่อง นิमित ที่ เห็น นั้น ว่า มีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่ โครเนลิอัส ใช้ ไป นั้น เมื่อ ถามหา และ พบ บ้าน ของ ซีโมน แล้ว ก็ มา ยืน อยู่ หน้า ประตู 18 และ ร้อง ถามหา ว่า ซีโมน ที่ เรียก ว่า เปโตร อยู่ ที่ นั้น หรือ ไม่ 19 เมื่อ เปโตร ตรัส ตรอง เรื่อง นิमित นั้น พระวิญญาณ ก็ ตรัส กับ ท่าน ว่า ๐ ดูเถิด ชาย สาม คน ตามหา เจ้า 20 จง ลุก ขึ้น ลง ไป ข้าง ล่าง และ ไป กับ เขาเถิด อย่า สง เเล่ใจ เลย เพราะ ว่า เรา ได้ ใช้ เขา มา ๐ 21 เปโตร จึง ลง ไป หา คน เหล่า นั้น ซึ่ง โครเนลิอัส ได้ ใช้ มาก ล่า ว่า ๐ ดูเถิด ข้าพเจ้า เป็น คน ที่ ท่าน มา หา นั้น ท่าน มา ธุระ อะไร ๐ 22 เขา จึง ตอบ ว่า ๐ นาย ร้อย โครเนลิอัส เป็น คน ชอบ ธรรม และ เกรง กลัว พระเจ้า และเป็น คน มี ชื่อ เสียง ดี ใน บรรดา ชาว ยิว โครเนลิอัส ผู้ นั้น ได้ รับ คำ เตือน จาก พระเจ้า โดย ผ่าน ทูต สวรรค์ บริสุทธิ ให้ มา เชิญ ท่าน ไป ที่ บ้าน เพื่อ จะ ฟัง ถ้อย คำ ของ ท่าน ๐

โครเนลิอัสและญาติพี่น้องได้ยินข่าวประเสริฐ

23 เปโตร จึง เชิญ เขา ให้ เข้า มา หายุด พัก อยู่ ที่ นั้น วัน รุ่ง ขึ้น เปโตร ก็ ไป กับ เขา และ พวก พี่น้อง บาง คน ที่ เมือง ยัฟฟา ก็ ไป ด้วย 24 ล่วง มา อีก วัน หนึ่ง เขาก็ ไป ถึง เมือง ซีซาริยา โครเนลิอัส กำลัง คอย รับ ร้อง อยู่ และ เชิญ ญาติ พี่น้อง กับ เพื่อน สนิท ให้ มา ประชุม กัน อยู่ แล้ว 25 ครั้น เปโตร เข้า ไป โครเนลิอัส ก็ ต้อนรับ เปโตร และ หมอบ ที่ เท้า กราบ ไหว้ ท่าน 26 ฝ่าย เปโตร จึง จับ ตัว โครเนลิอัส ให้ ลุก ขึ้น และ กล่าว ว่า ๐ จง ยืน ขึ้นเถิด ข้าพเจ้า ก็ เป็น แต่ มนุษย์ เหมือน กัน ๐ 27 เมื่อ กำลัง สนทนา กัน อยู่ เปโตร จึง เข้า ไป แล เห็น คน เป็น อัน มาก มา พร้อม กัน 28 จึง กล่าว แก่ คน เหล่า นั้น ว่า ๐ ท่าน ทั้ง หลาย ทราบ แล้ว ว่า คน ชาต ยิว นั้น จะ คบ ให้ สนิท กับ คน ต่าง ชาต หรือ เข้า เยี่ยม มก เป็น ที่ พระราช บัญญัติ ห้าม ไว้ แต่ พระเจ้า ได้ ทรง สำแดง แก่ ข้าพเจ้า แล้ว ว่า ไม่ ควร เรียก คน หนึ่ง คน ใด ว่า เป็น ที่ ห้าม หรือ

มลทิน 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ช้า ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร 30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า 31 ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า 32 โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว 32 เหตุฉะนั้น จึงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน 33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้ 34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า 35 ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด 35 แต่คนใดๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ขอบพระทัยพระองค์ 36 พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนที่ทั้งปวง)

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสที่ท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่ยอห์นได้ประกาศนั้น 38 คือเรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วย

พระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขา ได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ 40 ในวันที่สาม พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ 41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับการและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว 42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย 43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น 45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ตซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย 46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า 47 ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำ

ได้□ 48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

11

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

1 ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดีย ได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวณะของพระเจ้าเหมือนกัน 2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสูหนัตจึงต่อว่าท่าน 3 ว่า □ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสูหนัต และรับประทานอาหารกับเขา□ 4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟัง ตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า 5 □เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟา และกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาพอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า 6 ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้าผืนนั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาพิเคราะห์ก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า 7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด□ 8 แต่ข้าพเจ้าทูลว่า □หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย□ 9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า □ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม□ 10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสี่ก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก 11 ดูเถิดในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่รับใช้มาจากเมืองซีซารียามาหาข้าพเจ้า 12 พระวิญญานจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหลายจึงเข้าไปใน

บ้านของผู้นั้น 13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า □จงใช้คนไปยังเมืองซัฟฟา เซยูซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้น่าฟังกับทั้งครอบครัวของท่านรอด□ 15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญานบริสุทธิก็เสด็จมาสถิตกับเราทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น 16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า **□ยอห์นได้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ□** 17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้□ 18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า □พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย□

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันทิโอก

19 ฝ่าย คน ทั้ง หลาย ที่ กระจัดกระจาย ไป เพราะ การ เคียวเซียวเนื่องจากสเทพน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันทิโอก และไม่ได้กล่าวพระวณะแก่ผู้ใด นอกจากแก่ยิวพวกเดียว 20 และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันทิโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย 21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 ชาวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บาร์นาบัส

ให้ไปยังเมืองอันทิโอก 23 เมื่อบาร์นาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้ายี่ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า 24 บาร์นาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า 25 บาร์นาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล 26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันทิโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันทิโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อาภาบสพยากรณ์ถึงการกัณดารอาหาร

27 คราวนี้มีพงศศาสตร์พยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็ม จะไปยังเมืองอันทิโอก 28 ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออาภาบส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกัณดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกัณดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอัส ซีซาร์ 29 พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย 30 เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบาร์นาบัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

12

กษัตริย์เฮโรดฆ่ายาขอบและตั้งใจที่จะประหารเปโตร

1 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร 2 ท่านได้ฆ่ายาขอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ 3 เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) 4 เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้

ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด 6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก 7 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า □จงลุกขึ้นเร็วๆ □ โชนั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร 8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า □จงคาดเอวและสวมรองเท้า□ เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า □จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด□ 9 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต 10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร 11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า □เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว□ 12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั้นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ 13 พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง 14 เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่

วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู 15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า □เจ้าเป็นบ้า□ แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า □เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร□ 16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ 17 แต่เปโตรโบกมือให้เขานิ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้องศพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า □จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ□ เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น 18 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมิใช่น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ 19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

20 ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมืองไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจบัสทัสกรมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น 21 เมื่อถึงวันนั้น เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา 22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า □เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์□ 23 ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีตัวหนอนกัดกินร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย 24 แต่พระวจนะของพระเจ้าก็ยิ่งแผ่เจริญมากขึ้น 25 ฝ่ายบารนาบัสกับเฮาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

13

พระวิญญูณบรีสุทธีทรงเรียกเขาโลกับบารนาบัส

1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล² เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญูณบรีสุทธี ได้ตรัสสั่งว่า □จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น□³ เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญูณบรีสุทธีจึงลงไปเมืองเซลูเคีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส⁵ ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลีมาสได้เถียงกับเปาโลและได้กลายเป็นคนตาบอดไป

6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้น ไปถึงเมืองปาฟอสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู⁷ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเฮอร์จีสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมา ประารถนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า⁸ แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น□ ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ⁹ แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล□ ประกอบด้วยพระวิญญูณบรีสุทธี เข้มมันดูเอลีมาส¹⁰ และพูดว่า □โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของ

พญาमार เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้เขาไปหรือ 11 ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด□ ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป 12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า 13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโพบาไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นบีมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปีสิเดีย

14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปีสิเดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต 15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด□ 16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า □ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด 17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ 18 พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี 19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก 20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงขามูเอล

ศาสดาพยากรณ์²¹ คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายศิซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี²² ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า □เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซี เป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ□²³ จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์²⁴ ก่อนที่พระองค์เสด็จมายอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล²⁵ เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า □ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่ควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์□²⁶ ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ขาวเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว²⁷ ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาของโทษพระองค์²⁸ ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย²⁹ ครั้นทำงานสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์³⁰ แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์³¹ พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยัง

กรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้าง
พระองค์แก่คนทั้งหลาย 32 เรานำชาวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่
ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษ
ของเรา 33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูก
หลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซู
กลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่
สองว่า □ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่าน
แล้ว□ 34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิ
ให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า □เราจะให้
ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้
แก่ท่าน□ 35 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า □พระองค์
จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป□ 36 ฝ่าย
ดาวิด เมื่อได้ปฏิบัติใน คราวอายุของท่านตามพระทัยของ
พระเจ้า และได้ล่วงลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษ
ของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป 37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้
เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสพความเปื่อยเน่าเลย 38 เหตุฉะนั้น
ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละ
จึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย 39 และโดย
พระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่
ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส 40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้
ดี เกือบกว่าคำซึ่งพวกศาสนดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั่นจะได้
แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า 41 □ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาท
หมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาล
สมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อ
เลย□□ 42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคน
ต่างชาติก็อ้อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้น ให้เขาฟัง ในวัน
สะบาโตหน้า 43 ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจาก

ธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกัน ฟัง พระวจนะ ของ พระเจ้า 45 แต่ เมื่อ พวก ยิว เห็น คนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท 46 แล้วเปาโลกับบารนาบัสไม่ใจกล้า ได้กล่าวว่า □จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสียและตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดุเถิด พวกเราจะบ่ายหน้าไปหาคนต่างชาติ 47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า □เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก □ 48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ 49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคี้ยวเขี้ยว และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา 51 ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิโคนิอุม 52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ

14

เปาโลที่เมืองอีโคเนีย เมืองลิสตรา และเมืองเดอร์บี

1 ต่อมาที่เมืองอีโคเนีย เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มึนใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง ³ เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ำกล้าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้ ⁴ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก ⁵ เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอัปยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส ⁶ ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ ⁷ และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

⁸ ที่เมืองลิสตรา มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย ⁹ คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม้นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ ¹⁰ จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า □จงลุกขึ้นยืนตรง□ คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป ¹¹ เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า □พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว□ ¹² เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำ

ในการพูด 13 บุโรฮิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมือง ได้จูงวัว และถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน 14 แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโล ได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย รุ่งเข้าไปท่ามกลาง คนทั้งหลายร้องเสียงดัง 15 ว่า ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น 16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชนดำเนินชีวิตตามชอบใจ 17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิมใจด้วยอาหารและความยินดี 18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอริบี

19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอก และเมืองอีโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว 20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอริบกับบารนาบัส 21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันทิโอกอีก 22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลาย ถือมันขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เรา

ทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก

²³ เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่เขาคือเถื่อนั้น ²⁴ และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดียก็มายังแคว้นเปมฟีเลีย ²⁵ เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา ²⁶ และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น ²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ ²⁸ แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

15

การประชุมปรึกษากันที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสู่หน้ด

¹ มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า □ถ้าไม่เข้าสู่หน้ดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้□ ² เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เสียงกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไปหารือกับ อัครสาวก และผู้ปกครอง ใน กรุง เยรูซาเล็ม ใน เรื่อง ที่ เกี่ยว กั น นั้น ³ คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟีนิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้

กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง 4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา 5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส 6 ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวว่า แก่เขา □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ 8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา 9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความเชื่อ 10 ถ้าอย่างนั้นทำไมบัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว 11 แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา □ 12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบาร์นาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสุหนัต

13 ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่ □ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า 14 ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ 15 คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า 16 □ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ 17 เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ 18 พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว □ 19 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า 20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด 21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต □ 22 ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง 23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า □อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซิริเชียทราบ 24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่ามีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่

สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า □ท่านต้องเข้าสู่หน้ดและรักษาพระราชบัญญัติ□ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า²⁵ พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา²⁶ และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²⁷ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

²⁸ เพราะว่า พระวิญญานบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านี้ที่จำเป็น²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ อยู่เป็นสุขเถิด□³⁰ เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น³² ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน้อยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ³⁴ ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น³⁵ แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านกับคนอื่นอีกหลายคน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

36 ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพบกับบารนาบัสว่า □ ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง □ 37 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย 38 แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นบีมีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน 39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส 40 แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป 41 ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิดีเซียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

16

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

1 แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอรัมกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิว คนหนึ่งที่เชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก 2 ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอีโคเนียม 3 เปาโลใคร่จะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก 4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้ 5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกๆวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญานเบริสุทธิห้ามมิให้กล่าวพระวาทะในแคว้นเอเชีย 7 เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบีธีเนีย แต่พระวิญญานไม่ทรงโปรดให้ไป 8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส 9 ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า □ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด□ 10 ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น 11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะซาโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออปรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน 13 ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น 14 มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทิราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้นบสนนการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว 15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า □ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด□ และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

16 ต่อมาเมื่อเรากำส่งออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก 17 หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเรา ไปร้องว่า □คนเหล่านี้ เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย□ 18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า □เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา□ ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ยังที่ว่าการเมือง 20 เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า □คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา 21 และสั่งสอนธรรมเนียม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย□ 22 ประชาชนก็ได้ฮือกันขึ้นต่อสู้อเปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว 23 ครั้งโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง 24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ 26 ในทันใดนั้น เกิด แผ่น ดิน ไหวใหญ่ จน ราก คุก สะเทือน สะท้าน และ ประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสิ้นทุก

คนที่ 27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงซักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย 28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน 29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส 30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า ท่านเจ้าข้าข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้ 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า เราจะเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง 33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา 34 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมทั้งทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า เราจะปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย 36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า ท่านเจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด 37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าได้เข็ญเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเสือกใสให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด 38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว 39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพา

ออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง ⁴⁰ ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเธสะโลนิกา ผู้คัดค้านก่อการจลาจล

¹ ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว ² เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวัน สებაโต ³ และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า □พระเยซูของคนที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์□ ⁴ บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆก็ไม่น้อย ⁵ แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง ⁶ ครั้นไม่พบจึงฉุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า □คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย ⁷ ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู□ ⁸ เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ ⁹ จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆ แล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

10 พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว 11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคันดูพระคัมภีร์ทุกวันหวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่ 12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย 13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่ เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย 14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป 16 เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง 17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงโต้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน 18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอปีกูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า □คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า□ คนอื่นกล่าวว่า □ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่□ เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย 19 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า □เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร

20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเรื่องเหล่านี้มีความหมายอย่างไร□
 21 (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอารีโอ

22 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า □ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโซคลางเกินไปในทุกเรื่อง 23 เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า □แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก□ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้เห็นว่าท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีสักการอยู่ 24 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีอมมนุษย์ได้กระทำไว้ 25 การที่มีอมมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก 26 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ 27 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของ และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย 28 ด้วยว่า □เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์□ ตามที่กวีบางคนในพวกท่าน ได้กล่าวว่า □เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์□ 29 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของ

พระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทองเงิน หรือ หิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะ และความคิดของมนุษย์³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงที่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์³² ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า □เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสีอัสฟู เป็นสมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อตามาริส และคนอื่นๆ ด้วย

18

เปาโลกับอาควิลลาและปริสซิลลาที่เมืองโครินธ์

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่ฟังมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปริสซิลลา (เพราะคลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม □ เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น³ และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน⁴ เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก⁵ พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย

เปาโลก็ได้รับการ دلใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซู เป็นพระคริสต์ ⁶ แต่เมื่อพวกเหล่านั้น ชัดขวางตัวเอง และ กล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึง ได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขา ว่า □ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะ ไปหาคนต่างชาติ ⁷ ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้าน ของชายคนหนึ่งชื่ออูสทัส ซึ่งเป็นผู้มีสการพระเจ้า บ้าน ของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา ⁸ ฝ่ายคริสปีสนายธรรมศาลากั บทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาว โครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา ⁹ และองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวัน หนึ่งว่า □อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนิ่งเสีย ¹⁰ เพราะ ว่าเรายู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก □ ¹¹ เปาโลจึง ยับยั้งอยู่ กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหก เดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิว ที่ต่อต้านเปาโล

¹² แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคา ยา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์ พิพากษา ¹³ ฟ้องว่า □คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้หมิ่นสการ พระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย □ ¹⁴ เมื่อเปาโลจะอำปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า □โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความ ชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย ¹⁵ แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระ ราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอา เองเถิด เราไม่อยากจะพิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น □

16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา 17 บรรดาชาติกรีกจึงจับไฮสเธเนสนายธรรมศาลามา เขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโล ไป ยัง กรุง เยรูซาเล็ม โดย ผ่าน เมือง เอ เฟซัส และ เมือง ซีซารียา

18 ต่อมาเปาโล ได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วแล่นเรือ ไปยัง แคว้น ซีเรีย และปริสซิลลากับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโล ได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่าน ได้ปฏิญาณตัวไว้ 19 ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโล ได้ละปริสซิลลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิว ในธรรมศาลา 20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม 21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าว ว่า ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก 22 แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส 23 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้น ไปค้ำบนคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก 23 ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน้อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยเหลือกำลังพวกสาวก

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

24 มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส 25 อปอลโลคนนี้ได้รับการอุปรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบทติสมาของยอห์นเท่านั้น 26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลากับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว

เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷ ครั้นอปอลโลโคร์จะไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย ²⁸ เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

19

เปาโลสอนผู้ที่เชื่อในเมืองเอเฟซัส

¹ ต่อมาขณะที่อปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแคว้นแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน ² จึงถามเขาว่า □ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า□ เขาตอบเปาโลว่า □เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็ยังไม่เคยได้ยินเลย□ ³ เปาโลจึงถามเขาว่า □ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดแล้ว□ เขาตอบว่า □บัพติศมาของยอห์น□ ⁴ เปาโลจึงว่า □ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์□ ⁵ เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า ⁶ เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย ⁷ คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

⁸ เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของ

พระเจ้า⁹ แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพุดหยาบซ้ำ เรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรินไนส์¹⁰ ท่านได้กระทำอย่างนั้น สิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวาทะของพระเยซูเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

¹¹ พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล ¹² จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน ¹³ แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า □เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น□ ¹⁴ พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น ¹⁵ ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า □พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า□ ¹⁶ คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขาและปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ ¹⁷ เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงทุกคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ ¹⁸ มีหลายคนที่ยังเชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่อง การ ซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น ¹⁹ และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน ²⁰ พระวาทะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย ²¹ ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไป

ทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า □เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย□ 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่น้อยหนึ่งในแคว้นเอเซีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า □ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเซีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่สิ่งที่มีอมนุษย์ทำนั้น ไม่ใช่พระ 27 นำกล่าวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเซียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป□ 28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า □พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่□ 29 แล้วก็เกิดการวุ่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโลลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ 30 ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่มคนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเซียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิ่งวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ 32 บาง

คนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร 33 พวกเหล่านั้นบางคนได้ด้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง 34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า □พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่□ 35 เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า □ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่ เมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นมัสการพระแม่เจ้าอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนมัสการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี 36 เมื่อข้อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรว่ วามไป 37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมีใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน 38 เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด 39 แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย 40 ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้□ 41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

20

เปาโลกลับไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

1 ครั้นการรุ่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมา กอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย 2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก 3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย 4 คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเฮสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอรรี และทิโมธี ที่ปรึกษากับโตรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย 5 แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน 7 ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน 8 มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น 9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่ออุทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างว่างนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว 10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า โออย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา 11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

13 ฝ่ายพวกเราก็ลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก 14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลินี 15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา 18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย 19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหล เป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน 21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 22 ดูก่อน บัดนี้พระวิญญาณพิน ผูก ข้าพเจ้า จึงจำเป็นจะต้อง ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง 23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำ และความยากลำบากคอยทำข้าพเจ้าอยู่ 24

แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้
ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ใน
ชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี
และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือ
ที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น
25 คุณเกิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้า
ในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะ
ไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก 26 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยื่นต่อ
ท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศิจากโลหิตของทุกคน 27
เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของ
พระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง 28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลาย
จงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริ
สุทธิได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยง
คริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของ
พระองค์เอง 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมี
สุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะ
ไว้เลย 30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือน
ความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป 31
เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือน
สติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสาม
ปีมิได้หยุดหย่อน 32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่าน
ไว้กับพระเจ้าและกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่ง
จะมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับ
บรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ 33 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทอง
หรือเสื้อผ้าของผู้ใด 34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีของ
ข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคน

ที่อยู่กับข้าพเจ้า 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกคน
 อย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ ควรจะช่วยคนที่มี
 กำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวอนะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระ
 องค์ตรัสว่า □การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ□
 36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคน
 เหล่านั้น 37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของ
 เปาโล จบท่าน 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่
 ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไป
 ส่งที่เรือ

21

พระ วิญญาณ บริ สุทธิ ห้าม เปาโล ไม่ ให้ ไป ยัง กรุง
 เยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไป
 ยังเกาะไซส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่น
 ก็มายังเมืองปาทารา 2 เราพบเรือลำหนึ่งจะไปเมืองฟินิเซีย
 จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป 3 ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว
 เราก็มุ่งหน้าไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือ
 ที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นทำที่นั่น 4 เมื่อ
 ไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้
 เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 5
 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็ลาไป สาวกทั้งหลาย
 กับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเรา
 ทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด 6 และค่านับลาซึ่ง
 กันและกัน พวกเราก็ลงเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา
 7 ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลเมอซิส
 แล้ว ก็ขึ้นทางทะเล เราจึงค่านับพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขา

หนึ่งวัน 8 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาริยา เราก็มเข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็อาศัยอยู่กับท่าน 9 ฟีลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อากาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระวิญญาณบริสุทธิ์

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส 11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า □พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า □พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็ม จะผูกมัดคนที่ เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ □ 12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 13 ฝ่ายเปาโลตอบว่า □เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องไห้ และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดี๋ยวก็น่ามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า □

จากเมืองซีซาริยาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็มหยุดพูดและกล่าวว่า □ขอให้ไปตามพระทัยของค้พระผู้เป็นเจ้าเถิด □ 15 ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็จัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซาริยาก็ได้ไปกับเราด้วย เหน้าเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนาสันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น 17 เมื่อเรา

มาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น 19 เมื่อเปาโลคำนับทานเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน 20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ 21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัดหรือประพฤติดามธรรมเนียมเก่านั้น 22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว 23 เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ 24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย 25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี 26 เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกา

ศวันทีการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

27 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล 28 ร้องว่า □ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน□ 29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัซชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) 30 แล้วคนทั้งเมืองก็ฮืออกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที 31 เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอันกรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง 32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่ล่ามเปาโลไว้

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร 35 ครั้นมาถึงบัดนี้ได้แล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย 36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า □จงเอา

เขาไปฆ่าเสีย□ 37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า □ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ□ นายพันจึงถามว่า □เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ 38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพวกฆาตกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ□ 39 แต่เปาโลตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอมาๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย□ 40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน (กจ 9:1-18; 26:9-18)

1 □ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้□ 2 (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า□ 3 □ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลิเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถี่ถ้วนทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไป

เมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ทำโทษเสีย 6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทาง ไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมี แสงสว่าง กล้ามาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่พื้นและ ได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **□เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้า ช่มเหงเราทำไม□** 8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า **□พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด□** พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **□เรา คือเยซูชานาซาเรีซึ่งเจ้าช่มเหงนั้น□** 9 ฝ่ายคนทั้งหลาย ที่อยู่กับข้าพเจ้า ได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ 10 ข้าพเจ้าจึง ทูลถามว่า **□พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด□** องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า **□เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไป ในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่ง ซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น□** 11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไร ไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้านั้น คนที่มาด้วยกับกับ ข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคน หนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้ มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า **□พี่เขาโล เอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด□** ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น 14 ท่านจึงกล่าวว่า **□พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรง เลือกว่าท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียง จากพระโอษฐ์ของพระองค์** 15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยาน ฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็น และได้ยินนั้น 16 เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับ บัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้าง

ความผิดบาปของท่านเสีย□

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป 18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา□ 19 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและเขียนติดตามธรรมศาลาทุกแห่ง 20 และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสีย นั้นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น□ 21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงไปเถิด เราจะทำให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ□ □ 22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า □เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่□ 23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินชั้ดขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเขียน

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องปรักปรำท่านด้วยเหตุประการใด 25 ครั้นเอาเชือกหนึ่งมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า □การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ□ 26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า □ท่านจะทำอะไรนั้นคนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม□ 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโล

ถามว่า □ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด□ เปาโล จึงตอบว่า □ใช่แล้ว□ 28 นายพันจึงตอบว่า □ซึ่งเราเป็นคน สัญชาติโรม ได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก□ เปาโล จึง ตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด□ 29 ขณะนั้นคนทั้ง หลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อ ทราบว่า เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัด ท่านไว้ 30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิว ได้กล่าว วหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล ส่งให้พวก บุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโล ลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

23

เปาโลต่อหน้าสภา

1 ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า □ท่าน พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อพระพักตร์พระเจ้า ล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิตชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้□ 2 อานา เนียผู้เป็นมหาบุโรหิตจึงส่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล 3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า □พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนัง ที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านิ่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยัง สั่ง ให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการ ผิดพระราชบัญญัติหรือ □ 4 คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า □เจ้าพูดหยาบคาย ต่อมหาบุโรหิตของพระเจ้าหรือ□ 5 เปาโลจึงตอบว่า □พี่น้อง ทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาบุโรหิต ด้วยมีคำ เขียนไว้แล้วว่า □อย่าพูดหยาบข้าต่อผู้ปกครองชนชาติของ เจ้าเลย□ □ 6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็น พวก สะดูสีส่วนหนึ่ง และ พวก ฟา ริ สีส่วนหนึ่ง ท่าน จึง ร้อง

ขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย□ 7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก 8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามิทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

9 แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า □เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย□ 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลหนีเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า □เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น□

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณต้วว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโล

เสีย 13 คนที่ร่วมกันปกป้องร้ายนั้นมิกว่าสี่สิบคน 14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกบรูโรทิดใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพຽนนี้ เพื่อจะได้ชักถามความให้ถ่วงถ่วงยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง 16 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล 17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า ข้าพชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้น ไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา 20 เขาจึงตอบว่า พวกุกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพຽนนี้ ทำเสมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ่วงถ่วงยิ่งกว่าแต่ก่อน 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปกป้องร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน 22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า อย่าบอกผู้ใดให้รู้ ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา

23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสอง

ร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา 24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลซี จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง 25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้ 26 □คลาวดิอัสลีเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ 27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม 28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว 29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวข้องกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ 30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์ □ 31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง 32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร 33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง และได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย 34 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเซีย 35 ท่านจึงกล่าวว่า □เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า □ ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริโทเรียมของเฮโรด

24

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง

1 ครั้นสว่างไปได้ห้าวัน อานาเนียมาหาบรูโรทิจจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์ทูลลัสได้กล่าวหาเปาโล

2 ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน 3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง 4 แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง 5 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุงพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วไปกบฏ และเป็นตัวการของพวกนابخ่าเรื้อนั่น 6 กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้และก็จะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า 7 แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา 8 และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่ 9 ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

10 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ 11 ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน 12 เขาไม่

ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชน ให้อุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง 13 เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจนไม่ได้ 14 แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตาม ทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกริต ข้าพเจ้านมัสการพระเจ้า แห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำ ซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติ และในคัมภีร์ของศาสดา พยากรณ์ทั้งหมด 15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตาม ซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรม และคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความ ตาย 16 ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจนัยผิด ชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้า และต่อมนุษย์ 17 ครั้นล่วง มาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติ ของข้าพเจ้า 18 คราวนั้นมี พวกยิวบาง คนที่มาจาก แคว้น เอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามีได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำอุนวาย 19 ถ้าคน เหล่านั้นมี เรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อ หน้าท่านที่นี้แล้ว 20 หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความ ผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา 21 เว้นไว้แต่ข้อ เดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า □วันนี้ข้าพเจ้า ถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่อง การเป็นขึ้นมาจากความตาย□ □ 22 เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของ ทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า □เมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า□ 23 เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัว เปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

24 เมื่อสว่างมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มากับภรรยาซื้อดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์²⁵ ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษา ซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า □ คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก □²⁶ อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่านเพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ²⁷ แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอรัสอีซเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

25

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม² มหาปุโรหิตกับคนสำคัญๆ ใน พวกยิว มาฟ้อง เปาโล ต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน³ ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะช่มคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง⁴ ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหนอยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น⁵ ท่านจึงว่า □ ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด □⁶ เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา⁷ ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจาก

กรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้⁸ เปาโลจึงแก้คดีเองว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์⁹ ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้นี้นั้นหรือ

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

¹⁰ เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี้ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว¹¹ เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เข่าฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์¹² ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

¹³ ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปา กับ พระนาง เบอรรินัสก็เสด็จมาเยี่ยมค่านับเฟสทัสยังเมืองซีซารียา¹⁴ ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า ข้าพเจ้านั้นมีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทิ้งไว้¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกบุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา¹⁶ ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหานั้น¹⁷ ครั้นพวกเขามาถึงที่นี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้

นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา 18 เมื่อพวก
โจทก์ยืนขึ้น เขามีได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาด
ไว้ นั่น 19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนา
ของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่
เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ 20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงงวยอยู่ว่าจะ
พิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไป
ยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่ 21 แต่เมื่อ
เปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ชั่งไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้า
จึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้ 22 อาก
ริปปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย 23
เฟสทัสจึงกล่าวว่า พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา 23 ครั้นวันรุ่ง
ขึ้น อากริปปากับ เบร์นิส เสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็น
นทีสง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อม
กับนายพันและคนสำคัญๆทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัส
จึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา 24 เฟสทัสจึงกล่าวว่า ท่านกษัตริย์
อากริปปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลาย
เห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุง
เยรูซาเล็ม และที่นี้ด้วย ร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย
และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจ
ว่าจะส่งเขาไป 26 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคน
นี้ที่จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพา
เขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อ
พระพักตร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อ
ได้สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง
27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่ง
ข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง 27

26

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

1 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า □เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้□ เปาโลจึงยืนมี ออกอกล่าวแก่คดีว่า 2 □ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น 3 โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆ ของ พวกยิว แล้ว เหตุฉะนั้น ขอ พระองค์ได้โปรดทบทวนฟังข้าพระองค์ 4 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม 5 เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็น ได้ว่า ข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี 6 บัดนี้ ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น 7 พวกข้าพระองค์สืบ สอง ตระกูล ได้ อุตสำหรับปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้ พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์ 8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ 9 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชาวนาซาเรธนั้น 10 สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ใน

คุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย
11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และ
บังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์
โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่าง
ประเทศ 12 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส
ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับ มอบหมายจากพวกปุโรหิต
ใหญ่ 13 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทาง
ไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่อง
ลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไป
กับข้าพระองค์ 14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำ
ลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์
เป็นภาษาฮีบรูว่า □เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม
ซึ่งเจ้าสืบประตักก็ยากนัก□ 15 ข้าพระองค์ทูลถามว่า □
พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด□ พระองค์จึงตรัสว่า
□เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง 16 แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วย
ว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และ
เป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะ
แสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง 17 เราจะช่วยเจ้า
ให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไป
หานั้น 18 เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจาก
ความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึง
พระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับกรยากโทษความผิดบาปของเขา
และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้
แล้วด้วยความเชื่อในเรา□ 19 โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจาก
สวรรค์นั้น 20 แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่
เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ที่แวนแคว้นยูเดีย และ
แก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้า

และกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว 21 เพราะเหตุนี้ พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย 22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาศาสนาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น 23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์ 24 ครั้นเปาโลกำลังพูด แก่คิดอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า 25 เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อวิชามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป 25 แต่เปาโลกล่าวว่า 26 ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติชนจะพูด 26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านี้มิได้กระทำกันในที่ลับลี้ 27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา พระองค์เชื่อพาศาสนาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณเชื่อ 28 อากริปปายังตรัสกับเปาโลว่า 29 เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า 29 เปาโลจึงทูลว่า 30 จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้ 30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น 31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า 31 คนนี้มิได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษ

ถึงตายหรือจองจำไว้³² ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า
□ถ้าคนนี้มีได้อุทธธณถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้□

27

เปาโลแล่นเรือไปสู่กรุงโรม

¹ ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี
□ เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคน
หนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส ² เรา
ทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัธรามิทเทียม ซึ่งจะ
ออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล
มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์ค ชาวมาซิโดเนียซึ่งมา
จากเมืองเธสะโลนิกา ³ วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน
ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหา
มิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ ⁴ ครั้นเรือออกจากที่
นั้นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะ
ทวนลม ⁵ เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้น
ปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ใแคว้นลิเซีย ⁶ ที่เมืองนั้น
นายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไป
ยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น ⁷ เราแล่น
ไปช้าๆหลายวัน และได้มาถึงเมืองคินิด้สโดยยาก เมื่อแล่น
ทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของ
เกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน ⁸ เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้น
อย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลา
เซียอยู่ใกล้ที่นั่น ⁹ ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดิน
เรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโล
จึงเตือนสติเขาทั้งหลาย ¹⁰ ว่า □ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่า
ซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่
แต่ของบรรพทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลาย

ด้วย□ 11 แต่นายร้อยเชื่อกับตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่า เชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12 และเพราะว่าท่าทางนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะได้ไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเนียงใต้ 13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรจะปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูระกิโล 15 ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยให้ไปตามลม 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก 17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็เอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ขนของบรรทุกทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่ 19 พอถึงวันที่สามเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอบใจทุกคน

21 ครั้นเขาได้อุดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่ เขากล่าวว่า □ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจ

ดีกว่า ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใดเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติได้นั้น ได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นกล่าวว่า เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเผ่าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราจะได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น 26 แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง 27 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็ยังถูกมัดไปมัดมาอยู่ในทะเลอเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่น และได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหาร และกล่าวว่า วันนี้เป็นวันที่ สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้า ขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว 35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็

มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ใน
 ในกำป็นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหาร
 อิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำป็นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำป็นเบาขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่า เป็นแผ่นดิน
 อะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็น
 ได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียใน
 ทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดหางเรือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กิน
 ลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง 41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสอง
 ข้างบรรจบกัน กำป็นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่
 ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆา
 นักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่
 นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิ
 ให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็น ให้
 กระโดดน้ำว่ายน้ำหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็
 เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำป็นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้ง
 หลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

28

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา
 2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อ
 ไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว 3 เปาโลเก็บกิ่ง
 ไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความ
 ร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติด
 ห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า □คนนี่คงเป็นชาติกรแน
 นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่
 ยอมให้รอดตายไปได้□ 5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไป

ในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ 6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูปลิัสได้รับการรักษาให้หาย

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูปลิัส มีโร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน 8 ต่อมาบิดาของปูปลิัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย 9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย 10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ 11 ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้น ในฤดูหนาว กำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแฝดชื่อแคสเตอร์ และพอลลักซ์เป็นเครื่องหมาย 12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน 13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองปาทาลี 14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม 15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้วจึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คน

เดี๋ยวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ 17 ต่อมาครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม 18 ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย 19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า 20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้า และพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวโทษนี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล □ 21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า □พวกเราได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามิพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ 22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่ พวกที่ถือลัทธินี้ก็ถูกตีเตียนทุกแห่ง □ 23 เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาอยู่ที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสนดาพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า □พระวิญญูณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษ

ของเราทั้งหลาย โดยอภิสายาศาสตร์พยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว 26 ว่า □จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต 27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เนือยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิดเกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย□ 28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย□ 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ 30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a